

TINN DONKEY

Curator: Revital Ben-Asher Peretz

Lidia Zavadsky | Itamar Levy | Roy Maayan | Hila Amram | Uri Shapira

The spirit of one unknown donkey named Ephraim – an apparition from the past, a specter, a faint flicker – furnished the conceptual and material foundation for the exhibition "Donkey." It is not a thematic group exhibition which pursues donkey images in Israeli art. Instead, it focuses on the grave ('asinine?') situation of ceramics as a medium in the field of Israeli art. It strives to touch upon life and death, upon the intertwined physical and mental dangers threatening practitioners of art in general, and ceramics in particular.

In many cultures the donkey suffers from a negative image, lacking glamour and charisma. May Israeli ceramics be compared to a donkey, an animal devoid of distinction, which carries on its back stigmata of mediocrity, unattractiveness, and grayness; an inexpensive, obedient, "technical," wretched animal?

Lidia Zavadsky's heritage was assimilated into the body and spirit of the donkey Ephraim. Their interwoven fates became her legacy, calling upon ceramic artists to climb on his back and embark on a stubborn journey, replete with pitfalls, across bridges and boundaries.

Donkey: Floor Plan

The exhibition dominates all three floors of the Benyamini Center. Every floor features a dialogue between two artists, which extends into a multi-party exchange among works on the building's various levels.

Floor I: Lidia Zavadsky & Hila Amram

The gallery's ground floor is haunted by the absent-present, the ghost of the ceramic donkey, **Ephraim...** **Ephraim**, created by Lidia Zavadsky in 2000; whitened and re-sculpted in Styrofoam, the green donkey is granted

an iconic status here, like the "Nimrod" of the ceramic world. Zavadsky died on the altar of art and ceramics from firing toxic lead glazes. The green donkey to whom she gave life, rose like a golem on its creator, and repaid her by taking her life. Around Zavadsky's "taxidermied donkey," artist Hila Amram created **Fauna & Flora**, an installation simulating a sanitary green meadow. Its title fuses the animal and plant kingdoms via the figures of Fauna, ancient Roman goddess of wild nature and fertility and Flora, goddess of flowers and plant life.

Floor II: Itamar Levy & Uri Shapira

Itamar Levy's works are explicitly "amateurish." In "Donkey" he exposes, for the first time, atomic reactors which he created from leftover clay. Uri Shapira responds to Levy's caricature-like mini-monuments with a floor piece comprising growths of salts, crystals, and chemical substances which simulate emission of sooty smoke, bespeaking an apocalyptic ecological holocaust.

From Ground Floor to Rooftop: Roy Maayan

Roy Maayan's work **Donkeys** consists of scores of small green donkeys created via a technique of press molding; a miniature terracotta army that invades the building's exhibition spaces, outlining a route, climbing the steps from the ground floor to the "meadow" on the rooftop.

Shelves: Roy Maayan

Roy Maayan's installation, **Ephraim is Back**, inquires what is between a shop and art, a highly pertinent question when it comes to ceramicists. The gallery's permanent shelves, which usually carry ceramic works for sale, were transformed into a shop that sells signed shirts in limited edition.

חמור DONKEY

אוצרת: רויטל בן-אשר פרץ

לידיה זבצקי | איתמר לוי | רועי מעין | הילה עמרם | אורי שפירא

העולם הקרמי. זבצקי קיפחה את חייה על מזבח האמנות והקרמיקה, מחמת שרפת גלזורות עופרת רעילות. החמור הירוק, שבראה והעניקה לו חיים, קם כגולם על יוצרתו, וגמל לה בנטילת חייה. סביב אותו פוחלץ חמורי של זבצקי יצרה האמנית הילה עמרם את העבודה **Fauna & Flora**, שבכותרתה מתמזגות ממלכות החי והצומח, בדמותן של פאונה, אלת האדמה והפוריות ופלורה, אלת הפרחים במיתולוגיה הרומית. זהו מיצב המדמה אחר, כר מרעה מוריק וסניטרי.

קומה II: איתמר לוי ואורי שפירא

עבודותיו של איתמר לוי נושאות אופי "חובבני" במובהק. ב"חמור" הוא חושף לראשונה כורים אטומיים מעשה ידיו, העשויים משאריות חומה אורי שפירא מגיב למיני מונומנטים הקריקטוריים בעבודת רצפה עשויה מגידולי מלחים, גבישים וחומרים כימיים, המדמים פליטת עשן מפיוח ומרמזים על שואה אקולוגית אפוקליפטית.

ממסד עד טפחות: רועי מעין

עבודתו של רועי מעין, **חמורים**, מורכבת מהמוני חמורים ירוקים קטנים שיוצרו בטכניקת לחיצה. זהו צבא טרה קוטה מיניאטורי פולש, סמן דרך, המטפס עד לכר המרעה שבקומת הגג.

מדפיה: רועי מעין

במיצב **Ephraim is Back** עוסק רועי מעין בשאלה, מה בין חנות לאמנות? שאלה רלוונטית במיוחד לאמני קרמיקה. מדפי הקבע של הגלריה, הנושאים עבודות קרמיות למכירה, הפכו למעין חנות שבה נמכרות חולצות חתומות במהדורה מוגבלת.

רוחו של אחד, פלוני, חמור בשם אפרים – הבלחה מן העבר, רוח רפאים, הבהוב קלוש – סיפקה מסד רעיוני ותשתית חומרית לתערוכה "חמור". אין זו תערוכת נושא קבוצתית, התרה אחר דימויי חמורים באמנות הישראלית. עניינה במצב החמור והחמורי של הקרמיקה כמדיום בשדה האמנות הישראלי. היא מבקשת לעסוק בחיים ובמוות, בסכנות הגוף והנפש הכרוכות אלה באלה עבור העוסקים במלאכת האמנות בכלל ובתחום הקרמי בפרט.

בתרבויות רבות סובל החמור מיחסי ציבור שליליים ומחוסר זוהר וכריזמה. האם הקרמיקה הישראלית משולה לחמור, חיה נטולת מובהקות, הסוחבת על גבה סטיגמות של בינוניות, אי-אטרקטיביות ואפרוריות; חיה "טכנית", קשת-יום, זולה לרכישה וצייתנית?

מורשתה של לידיה זבצקי נטמעה בגופו וברוחו של החמור אפרים. גורלם השזור היה לצוואתה, צו הקורא לאמני הקרמיקה ומזמין אותם לטפס על גבו ולצאת למסע עיקש, עתיר מהמורות, חוצה גשרים וגבולות.

חמור: שיעור קומה

התערוכה חולשת על שלוש קומותיו של בית בנימיני. בכל קומה מתקיים דיאלוג בין שני אמנים, המתרחב לכדי רב-שיח בין העבודות שבקומות המבנה השונות.

קומה I: לידיה זבצקי והילה עמרם

את קומת הגלריה התחתונה אופף הנוכח-נפקד, רוח הרפאים של החמור הקרמי, **אפרים... אפרים**, שיצרה לידיה זבצקי בשנת 2000. החמור הירוק שהולבן והומר לקלקר, זוכה כאן למעמד איקוני, בבחינת "נמרוד" של